AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW

JAWNE
POUFNE
TAJNE

Egz. Nr 1

Mjr dypl. inż. Tadeusz PARZYCH

ZABEZPIECZENIE TYŁOWE ODDZIAŁÓW RODZAJÓW WOJSK DYWIZJI W DZIAŁANIACH BOJOWYCH

SKRYPT

WARSZAWA 1987

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW

JAWNE
POUFNE
TAJNE

Egz. Nr 1

Mjr dypl. inż. Tadeusz PARZYCH

ZABEZPIECZENIE TYŁOWE ODDZIAŁÓW RODZAJÓW WOJSK DYWIZJI W DZIAŁANIACH BOJOWYCH

SKRYPT

WARSZAWA 1987

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O W P

W Y D Z I A Ł W O J S K L Ą D O W Y C H

KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW

POUFNE

[redacted]

Egz.nr 1

JAWNE

ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY TAKTYKI TYŁÓW
wz.
14.12.87 r.

mjr dypl.inż.Tadeusz PARZYCH

ZABEZPIECZENIE TYŁOWE ODDZIAŁÓW RODZAJÓW WOJSK DYWIZJI W DZIAŁANIACH BOJOWYCH

/skrypt/

Przekazyfikowano na „JAWNE"
27.01.2003
płk K. Wołowiec

W A R S Z A W A 1 9 8 7 r.

SPIS TREŚCI

Str.

WSTĘP

Zabezpieczenie tyłowe oddziałów rodzajów wojsk dywizji zmechanizowanej i dywizji pancernej realizowane jest według ogólnie obowiązujących zasad. Specyfika ich zaopatrywania i obsługi wynika głównie z przeznaczenia danej jednostki /tj. wykonywanych zadań specjalistycznych/ oraz jej składu organizacyjnego i wyposażenia.

Każdy oddział rodzaju wojsk składa się z trzech członów organizacyjnych:

- człon pierwszy - organ dowodzenia oddziału;
- człon drugi - pododdziały przeznaczone do wykonywania podstawowych zadań oddziału zgodnych z jego przeznaczeniem;
- człon trzeci - siły i środki przeznaczone do zapewnienia sprawnego funkcjonowania dwóch pierwszych członów, w nich siły i środki tyłów.

Tyły oddziałów rodzajów wojsk składają się z dwóch członów:

- pierwszy człon - organa dowodzenia tyłami - kwatermistrz, starszy lekarz /lekarz/;
- drugi człon - pododdziały tyłowe; zaopatrzenia i medyczne.

Kwatermistrz jest bezpośrednim organizatorem tyłów i odpowiada za dowóz wszystkich rodzajów środków materiałowych, ich ewakuację, obronę i ochronę oraz za zaopatrywanie i obsługę wszystkich pododdziałów oddziału rodzaju wojsk.

Starszy lekarz /lekarz/ jest bezpośrednim organizatorem całokształtu przedsięwzięć zabezpieczenia medycznego, a więc przedsięwzięć leczniczo-ewakuacyjnych, sanitarno-higienicznych i przeciwepidemicznych.

Pododdziały zaopatrzenia przeznaczone są do utrzymywania nakazanych zapasów środków materiałowych oraz ich dowozu do pododdziałów danego oddziału.

Pododdziały medyczne przeznaczone są do prowadzenia ewakuacji

medycznej rannych i chorych, udzielania im pomocy medycznej, wykonywania zabiegów sanitarno-higienicznych i przeciwepidemicznych, realizacji przedsięwzięć związanych z obroną żołnierzy przed BMR oraz do zaopatrywania pododdziałów w materiały sanitarne.

1. ZABEZPIECZENIE TYŁOWE DYWIZJONU RAKIET TAKTYCZNYCH

1.1. Ogólna charakterystyka organizacyjno-funkcjonalna

Dywizjon rakiet taktycznych jest głównym środkiem jądrowego porażenia nieprzyjaciela w strefie taktycznej i bliższej operacyjnej. W warunkach działań bojowych, prowadzonych przy użyciu zwykłych środków rażenia, dywizjon zdolny jest skutecznie razić rakietami kasetowymi ważne obiekty nieprzyjaciela, zwłaszcza obiekty będące poza zasięgiem ognia artylerii oraz wzbraniać manewru jego odwodów.

Wyposażony jest w zestawy rakietowe typu R-70 lub "TOCZKA" o dużej celności uderzeń. Składa się z dwóch baterii startowych po dwie wyrzutnie, plutonu technicznego i pododdziałów zabezpieczenia.

Drt działa zwykle całością sił. Może wykonywać marsz z prędkością 30-40 km/h. Zajmować stanowiska startowe w rozpoznanym i przygotowanym rejonie, w czasie 25-30 minut oraz opuszczać go w czasie 15-20 minut. Rejon rozwinięcia dywizjonu wybiera się w natarciu i w obronie - w odległości 15-20 km od rubieży styczności wojsk.

1.2. Organizacja tyłów

Tyły drt rozwijają się w rejonie rozmieszczenia, centralnie w stosunku do pododdziałów bojowych dywizjonu. Pododdziały tyłowe podczas pobytu w rejonie rozmieszczania powinny przestrzegać zasad maskowania i rozśrodkowania. Pododdziały tyłowe rozmieszcza się w takich odległościach od baterii startowych, ~~aby~~ aby zabezpieczyły je przed jednoczesnym rażeniem z innymi pododdziałami, gdy uderzenia są wykonywane na nie. Z uwagi na duże potencjalne zagrożenie tyłów drt, należy w każdej sytuacji organizować ich obronę i ochronę. Drużyna gospodarcza rozwija się w tylnej części rejonu rozwinięcia drt, w odległości 1,5-2 km za bateriami startowymi i 0,8-1,0 km od plutonu technicznego.

Pluton medyczny wskazane jest rozmieszczać w pobliżu punktu obsługi technicznej[x/], co umożliwia szybsze udzielenie pomocy medycznej rannym w czasie przygotowywania wyrzutni startowych do odpalenia rakiet. Pluton medyczny może też rozwijać się w ogniskach masowych strat sanitarnych.

W zależności od sytuacji dywizjon i jego tyły zmieniają rejon rozmieszczenia 1-2 razy na dobę. Podczas przegrupowania drt w nowy rejon rozwinięcia tyły dywizjonu maszerują w kolumnie dywizjonu, bezpośrednio za bateriami startowymi w odległości 0,3-0,5 km. Do przesunięcia drt wykorzystywane są dywizyjne drogi dowozu i ewakuacji .

1.3. Zabezpieczenie materiałowe

Rozpatrując zabezpieczenie materiałowe drt można stwierdzić, że poza rakietami głównymi rodzajami środków materiałowych niezbędnymi do życia i prowadzenia działań będą: żywność, materiały pędne i smary.
Zakres potrzeb materiałowych wynika z ich zużycia podczas prowadzenia działań.

Zużycie MPS w dywizjonie zależy od rodzaju prowadzonych działań bojowych, zakresu zadań ogniowych, warunków terenowych, atmosferycznych i innych czynników. Największe zużycie MPS w dywizjonie wystąpi podczas marszu na dużą odległość i w warunkach przechodzenia dywizji do natarcia po podejściu z głębi. Zużycie MPS w marszu będzie podobne jak innych elementów ugrupowania marszowego dywizji. W natarciu może być nieco wyższe i wynosić: BS i ONdo pk - 0,4-0,5 jn, ONdopg 0,75-0,85 jn.

Największe zużycie paliwa wystąpi w bateriach startowych, które zmuszone będą do wykonywania częstych manewrów w rejonie stanowisk startowych w relacji: zasadnicze stanowisko startowe - punkt obsługi technicznej.

x/ Punkt obsługi technicznej rozwija się 2-3 km od baterii startowych

Ze względu na tak duże zużycie oleju napędowego i brak możliwości utrzymywania zapasów doraźnych w bateriach[x/] zachodzi konieczność uzupełniania dwukrotnie w ciągu doby zbiorników pojazdów mechanicznych, szczególnie wyrzutni rakietowych.
Tankowanie wyrzutni i samochodów specjalnych prowadzone jest w ustalonych miejscach lub w punkcie obsługi technicznej siłami plutonu zaopatrzenia przy udziale kierowców i załóg.

Wyżywienie stanu osobowego dywizjonu organizuje się z racji dziennej "W" lub "WS".
Gorące posiłki przygotowywane są w dywizjonowym punkcie zaopatrzenia i wydawane są z kuchni polowych lub donoszone w termosach do miejsc ustalonych przez dowódcę dywizjonu. W celu zapewnienia wyżywienia małym pododdziałom /grup/ dywizjonu /dyżurni na SD , grupy rekonesansowe/ wydaje się im rację dzienną "S" i gorącą kawę w termosach, niekiedy można też przydzielić im kuchenkę plecakową z niezbędną ilością żywności. Podstawowym źródłem zaopatrzenia dywizjonu w żywność i MPS są składy polowe batalionu zaopatrzenia dywizji.
Środki materiałowe do uzupełnienia zapasów materiałowych dywizjonu pobierane będą z zasady transportem plutonu zaopatrzenia dywizjonu. W określonych warunkach bojowych gdy odtwarzanie brakujących środków materiałowych odbywa się w ograniczonym czasie - dowóz może być realizowany siłami batalionu zaopatrzenia dywizji. Dowóz środków materiałowych do poszczególnych baterii realizuje pluton zaopatrzenia, rzadziej baterie pobierają z zaopatrzenie tyłów dywizjonu.

1.4. Zabezpieczenie medyczne

Zabezpieczenie medyczne dywizjonu realizowane jest siłami i środkami plutonu medycznego dywizjonu i służby zdrowia dywizji. Służba zdrowia dywizji realizuje przedsięwzięcia profilaktyczne wobec pozostających w bezpośrednim kontakcie z amunicją jądrową i

---

x/ Wyrzutnie na podwoziu samochodowym nie posiadają zbiorników na zapas doraźny oleju napędowego.

chemiczną.

Pierwsza pomoc rannym udzielana jest w zasadzie w ramach samopomocy i pomocy wzajemnej w miejscu zranienia. W sprzyjających warunkach pierwsza pomoc udzielana jest przez sanitariuszy baterii. Pierwsza pomoc lekarska udzielana jest w dywizjonowym punkcie medycznym. Ewakuacja rannych i chorych prowadzona jest transportem sanitarnym plutonu medycznego w ogniwie: bateria startowa - dywizjonowy punkt medyczny. Istnieje też możliwość ewakuacji rannych i chorych transportem plutonu medycznego bezpośrednio do DPM.

2. ZABEZPIECZENIE TYŁOWE ODDZIAŁÓW ARTYLERII DYWIZJI

2.1. Ogólna charakterystyka organizacyjno-funkcjonalna

Oddziały artylerii dywizji przeznaczone są do wykonywania zadań ogniowych na korzyść dywizji oraz do wzmocnienia punktów prowadzących działania bojowe, na głównym kierunku. W ich skład wchodzą: pułk artylerii /pa/, dywizjon artylerii rakietowej /dar/ i dywizjon artylerii przeciwpancernej /dappanc/.
Z artylerii dywizyjnej zwykle tworzy się dywizyjną grupę artylerii /DGA/. Artyleria w okresie organizacji natarcia zajmuje najczęściej stanowiska ogniowe w nocy. Rejony stanowisk ogniowych wyznacza się w odległości: w natarciu 2-5 i więcej km; w obronie 3-6 i więcej km od przedniego skraju. Rozmiary rejonów określa się, przyjmując na jeden dywizjon artylerii rejon 1-2 km^2 przy odległościach między dywizjonami minimum 1 km.
Artyleria dywizyjna wykonuje marsz z prędkością 30-35 km/h do natarcia i rozwija się w ugrupowanie bojowe w czasie 15-25 min. Podczas rozwinięcia z marszu, na zajęcie stanowisk ogniowych i przygotowanie do otwarcia ognia artylerii dywizyjnej potrzeba 30-35 minut. Poszczególne elementy ugrupowania artylerii powinny osiągnąć gotowość do prowadzenia ognia w ciągu 1,5-2 godzin przed rozpoczęciem ataku. Przemieszczenie artylerii dywizyjnej w toku natarcia odbywa się zazwyczaj dywizjonami. Pierwsza zmiana stanowisk ogniowych następuje po opanowaniu batalionowych rejonów obrony nieprzyjaciela, skokami na odległość 6-8 km. W ciągu doby artyleria może się przemieszczać 3-4 razy.

2.2. Organizacja tyłów

Organizacja tyłów w oddziałach artylerii dywizji uzależniona jest od rodzaju działań bojowych, ugrupowania bojowego i sposobów użycia dywizjonów /baterii/ w toku walki.

W rejonie wyjściowym pododdziały tyłowe oddziałów artylerii rozmieszczają się w jednym rejonie. W czasie marszu oddziałów artylerii na stanowiska ogniowe lub do rejonu wyjściowego pododdziały zaopatrzenia tworzą samodzielną kolumnę marszową tyłów i przemieszczają się za ostatnim dywizjonem /baterią/. Pododdziały medyczne przemieszczają się w składzie kolumny stanowiska dowodzenia drugiego oddziału artylerii.

Z chwilą zajęcia rejonu stanowisk ogniowych, pododdziały tyłowe dywizjonów rozwijają się w odległości 1,5-2 km od stanowisk ogniowych w natarciu oraz 2-3- km w obronie. Z kolei pododdziały tyłowe pułku artylerii rozwijają się w odległości od stanowisk ogniowych: PPM 3-5 km w natarciu i 6-8 km w obronie; TSD i kompania zaopatrzenia 6-8 km w natarciu i do 12 km w obronie.

Jeżeli pododdziały medyczne oddziałów artylerii wykorzystywane są do realizacji zadań zabezpieczenia medycznego dywizji , to rejony ich rozmieszczenia wyznacza kwatermistrz dywizji.

Przesunięcie oddziałów tyłowych pułków artylerii realizowane jest w czasie zmiany stanowisk ogniowych, z takim wyliczeniem, aby oderwanie się od stanowisk ogniowych nie było większe niż 20 km. W przypadku większej odległości pododdziały tyłowe mogłyby nie wyjść na drogi marszu, ze względu na ich zajęcie przez tyły pułków pierwszego rzutu dywizji.

Ugrupowanie kolumn tyłów oddziałów artylerii nie odbiega od zasad ugrupowania tyłów w oddziałach ogólnowojskowych.

Pododdziały tyłowe dywizjonów /w tym dywizjonu artylerii rakietowej i dywizjionu artylerii przeciwpancernej/ wykonują marsz w kolumnach swoich dywizjonów.

Do dowozu i ewakuacji pułku artylerii i dywizjony wykorzystują drogi dowozu i ewakuacji pułków pierwszego rzutu.

Korzystanie z dróg dowozu i ewakuacji pułków pierwszego rzutu, ugrupowania bojowego dywizji przez tyły artylerii powinno być uzgodnione z kwatermistrzem odpowiedniego pułku.

Obrona i ochrona pododdziałów tyłowych oddziałów artylerii organizowana jest na ogólnych zasadach. Szczególną uwagę należy jednak zwrócić na ochronę amunicji gromadzonej na stanowiskach ogniowych oraz na ochronę kolumn tyłowych dowożących amunicję. Z uwagi na małe możliwości rozbudowy inżynieryjnej rejonów rozmieszczenia siłami i środkami pododdziałów tyłowych, należy w miarę możliwości wykorzystać ukrycia w rejonach stanowisk ogniowych pozostawione przez własne dywizjony /baterie/ oraz inne urządzenia inżynieryjne a także naturalne ukrycia terenowe.

2.3. Zabezpieczenie materiałowe.

Z ogółu środków materiałowych zużywanych przez oddziały artylerii najistotniejszą rolę odgrywają amunicja szczególnie rakietowa i artyleryjska a ponadto MPS i żywność.
Zużycie tych rodzajów amunicji zależy od zakresu zadań ogniowych oraz skali wykorzystania broni jądrowej do niszczenia ugrupowania nieprzyjaciela. Użycie broni masowego rażenia może zmniejszyć zużycie amunicji artyleryjskiej i rakietowej o około 20-25 %.

Dywizji I rzutu na głównym kierunku uderzenia armii przydziela się na pierwszy dzień natarcia, przy uwzględnieniu konieczności przełamywania obrony nieprzyjaciela do 2,5 jo amunicji dla artylerii gwintowanej i rakietowej, do 2,0 jo amunicji. dla moździerzy oraz do 1,5 jo dla artyleryjskich środków ppanc. Na kolejny dzień walki przydział amunicji dla wszystkich rodzajów artylerii ulegnie zmniejszeniu i może wynosić średnio 1,5 jo.

Artyleria dywizyjna w natarciu na zawczasu przygotowaną obronę nieprzyjaciela zwykle bierze udział w artyleryjskim przygotowaniu i wsparciu ataku /APA i AWA/. Zależnie od stopnia porażenia jądrowego, charakteru obrony i przyjętego stopnia obezwładnienia nieprzyjaciela ogniem artylerii, czasu przygotowania i intensywności wsparcia ogniowego wojsk, artyleria dywizji może zużyć na APA wykonywanie w ciągu 45-60 około 1-1,2 jo amunicji na angażowane działo /wyrzutnię/.

Podczas przełamywania przygotowanej obrony nieprzyjaciela, średnie zużycie amunicji na wykonanie artyleryjskiego wsparcia ataku wynosi 0,8-1,2 jo, Średnie potrzeby amunicji na wykonanie zadań przez artylerię w okresie artyleryjskiego wsparcia wojsk podczas walki w głębi obrony nieprzyjaciela wynosić będzie około 0,6-0,7 jo.

Dywizji broniącej się w I rzucie armii na kierunku głównego uderzenia nieprzyjaciela na dzień walki przydziela się około 2,0-2,5 jo amunicji dla wszystkich rodzajów artylerii, Z doświadczeń prowadzonych ćwiczeń - podział amunicji na poszczególne okresy działalności ogniowej artylerii w działaniach obronnych może być następujące:

Lp	Okresy działalności ogniowej	Ilość amunicji /w dywizyjnych jo/
1	Artyleryjskie wzbornienie podejścia i rozwinięcia wojsk nieprzyjaciela	0,4-0,6
2	Artyleryjskie odparcie ataku nieprzyjaciela	0,8-0,9
3	Artyleryjskie wsparcie broniących się wojsk w głębi obrony	0,4-0,5
4	Artyleryjskie przygotowanie i wsparcie kontrataku	0,3-0,4
5	Rezerwa dowódcy	0,1
	RAZEM	2,0-2,5

Aby sprostać tak wysokim potrzebom amunicji, w pułku artylerii i ~~[illegible]~~ poszczególnych dywizjonach artylerii /rakietowej i ppanc/ utrzymywane są w określonej wysokości zapasy ruchome amunicji x/ , które są odpowiednio urzutowane przy sprzęcie - oraz przewożone w tyłach pułku i dywizjonów.
Oprócz zapasów ruchomych na wykonanie określonego zadania ogniowego np. APA gromadzone są na stanowiskach ogniowych zapasy doraźne amunicji artyleryjskiej, rakietowej i moździerzowej. Wysokość zypasów doraźnych aminicji określa na każdy dzień walki dowódca dywizji.
Amunicja jako zapas doraźny na stanowiska ogniowe dowożona jest transportem wyższego szczebla to jest - armii. Zapasy doraźne amunicji na stanowiskach ogniowych składane są na ziemię do okopów, nisz, rowów i wykopów w takich ilościach, aby były zużyte do czasu przejścia środków ogniowych na nowe stanowiska ogniowe.

---

x/ Wielkość zapasów ogniowych przedstawia załącznik nr 1.

W warunkach ograniczonego czasu, do dowozu amunicji jako zapasów doraźnych na stanowiska ogniowe może być zaangażowany transport wszystkich szczebli - do bateri włącznie.

W warunkach trudno przejezdnych dróg /zaspy śnieże, roztopy/ dowóz amunicji na stanowiska ogniowe prowadzony będzie głównie przy użyciu ciągników artyleryjskich. Dowóz amunicji na stanowiska ogniowe powinien odbywać się podczas ograniczonej widoczności to jest w porze nocnej z uwagi na możliwości użycia przez nieprzyjaciela broni precyzyjnego rażenia. W praktyce przeprowadzanych ćwiczeń stosuje się rozwiązanie polegające na włączeniu transportu z amunicją na APA do kolumn artyleryjskich, z którymi przemieszcza się do wyznaczonego rejonu stanowisk ogniowych.

Zużycie pozostałych środków materiałowych w oddziałach artylerii kształtuje się w granicach średnich norm przyjmowanych w działaniach bojowych dla oddziałów ogólnowojskowych.

Dowóz mps i tankowanie zbiorników pojazdów mechanicznych w oddziałach artylerii odbywa się siłami i środkami ich pododdziałów zaopatrzenia. W niektórych wypadkach tankowanie może być prowadzone na stanowiskach ogniowych lub w rejonach rozmieszczenia poszczególnych baterii także siłami i środkami tyłów dywizji.

Dywizjonom /bateriom/ działającym samodzielnie może być przydzielony transport z paliwem z tyłów oddziałów artylerii.

Żywność dla pododdziałów artylerii z zasady odbierana jest transportem pododdziałów zaopatrzenia tych oddziałów ze składu żywnościowego dywizji.

Gorące posiłki przygotowywane są przez drużyny gospodarcze /plutony zaopatrzenia/ i dostarczane w kuchniach polowych do poszczególnych baterii. Wydawanie posiłków z kuchni odbywa się w bateryjnych punktach żywienia. Na punkty obserwacyjne gorące posiłki dostarczane są w termosach.

Pododdziałom artylerii, działającym w oderwaniu od dywizjinów, wydaje się żywność w postaci rdz "S".

Ważnym zadaniem tyłów oddziałów artylerii jest ewakuacja niesprawnego uzbrojenia, wystrzelonych łusek i pustego opakowania po ~~przez~~ amunicji artyleryjskiej ze stanowisk ogniowych, a następnie przekazanie tego ładunku na transport szczebla zaopatrującego.

2.4. Zabezpieczenie medyczne.

Straty sanitarne w jednostkach artylerii dywizji będą zwykle mniejsze niż w jednostkach ogólnowojskowych /z wyjątkiem strat od broni jądrowej/. Można przyjąć, że straty sanitarne w oddziałach artylerii mogą kształtować się w dolnych granicach proponowanych strat sanitarnych dla pułków I rzutu dywizji i wynosić:

	z użyciem BMR	bez użycia BMR
- w natarciu	26-30 %	12-15 %
- w obronie	20-25 %	10-12 %

Zabezpieczeniem medycznym w pułku artylerii kieruje starszy lekarz pułku, w dywizjonie artylerii rakietowej i przeciwpancernej lekarz, którym podlega pluton medyczny. Ewakuacja rannych w oddziałach artylerii prowadzona jest transportem sanitarnym własnych pododdziałów medycznych do punktów medycznych rozwijanych ich siłami. Niekiedy ewakuacja rannych z dywizjonów /baterii/ może być prowadzona do punktów medycznych jednostek ogólnowojskowych - dotyczy to zwłaszcza dywizjonów /baterii/ wspierających walkę pierwszorzutowych oddziałów dywizji, a także może być prowadzona bezpośrednio do DPM.

W przypadku poniesienia wysokich strat sanitarnych przekraczających znacznie możliwości ewakuacyjne tyłów oddziałów artylerii, ewakuację rannych /porażonych/ prowadzić będzie transport sanitarny dywizji.

Pierwszą pomoc medyczną otrzymują ranni jako samopomoc i pomoc wzajemną jak również pomoc medyczną udzielaną przez sanitariuszy poszczególnych baterii oraz przez podoficera sanitarnego dywizjonu - bezpośrednio przy działach i na punktach obserwacyjnych. Pierwsza pomoc lekarska udzielana jest w punktach medycznych oddziałów artylerii. W określonych sytuacjach punkt medyczny pułku artylerii na polecenie szefa służby zdrowia dywizji, może być wykorzystywany do przyjmowania rannych ze wszystkich oddziałów dywizji np. w rejonie forsowania przeszkody wodnej, w rejonach masowych strat sanitarnych itp.

3. ZABEZPIECZENIE TYŁOWE PUŁKU RAKIET PRZECIWLOTNICZYCH KUB, OSA

3.1. Ogólna charakterystyka organizacyjno-funkcjonalna.

Pułk rakiet przeciwlotniczych OSA wchodzi w skład dywizji zmechanizowanej, zaś pułk rakiet przeciwlotniczych KUB wchodzi w skład dywizji pancernej.

Pułk rakiet przeciwlotniczych OSA /KUB/ przeznaczony jest do osłony przeciwlotniczej wojsk i obiektów na polu walki przed rozpoznaniem i uderzeniem środków napadu powietrznego. Może on zwalczać cele powietrzne działające na bardzo małych, małych i średnich wysokościach. Podczas osłony wojsk i obiektów pułk rakiet przeciwlotniczych prowadzi walkę z pilotowanymi środkami napadu powietrznego o dużej prędkości lotu i małej powierzchni skutecznego odbicia /np. pociski samosterujące i inne rakiety skrzydlate/.

Podstawowy sprzęt bojowy pułków rakiet plot to zestawy "KUB" i "OSA", zamonotowane na specjalnych transporterach gąsienicowych.

Pułk jest jednostką wysoce manewrową, zdolną szybko zmieniać stanowiska ogniowe (ugrupowanie bojowe/ oraz przegrupowywać się lub wykonywać marsz w wymaganym tempie, nie ustępując pod tym względem najnowszej technice wojsk pancernych i zmechanizowanych. Pułk w działaniach bojowych działa z zasady całością sił, prowadząc osłonę wojsk na głównym kierunku /rejonie głównego wysiłku obrony/. Pułk rakiet plot w działaniach bojowych rozmieszcza baterie pierwszej linii w odległości od rubieży styczności wojsk:

- pr plot KUB - w natarciu - 3 - 5 km;
  - w obronie - 5 -10 km;
- pr plot OSA - w natarciu -1,5-3 km;
  - w obronie - 3 - 5 km.

W toku działań bojowych pułki rplot wykonują manewr pododdziałami /bateriami, grupami baterii/ w ramach ugrupowania bojowego pułku, by zapewnić ciągłość osłony wojsk.

3.2. Organizacja tyłów..

Organizacja tyłów pułki artylerii przeciwlotniczej ma zapewnić jak najlepsze warunki zabezpieczenia tyłowego a jednocześnie uchronić pododdziały tyłowe pułku przed oddziaływaniem środków napadu powietrznego innych środków rażenia nieprzyjaciela.

W marszu dywizji, pułk rplot jako element ugrupowania marszowego dywizji prowadzi osłonę stanowiska dowodzenia i sił głównych dywizji. Pododdziały tyłowe prplot tworzą samodzielną kolumnę i maszerują za tyłami jednego z pułków /pz lub pcz/ I rzutu dywizji, po drodze po której przesuwa się stanowisko dowodzenia prplot. Na czele kolumny tyłów przesuwa się tyłowe stanowisko dowodzenia prplot. Pluton medyczny prplot zwykle przesuwa się w kolumnie sztabu pułku.

Z chwilą zajęcia stanowisk ogniowych, pododdziały tyłowe pułku rozmieszczają się w jednym rejonie w odległości około 10 km od stanowisk ogniowych baterii drugiego rzutu i w odległości nie mniejszej niż 3 km od osłanianego obiektu. W czasie działań bojowych pododdziały tyłowe przesuwa się wówczas, gdy większość sił zmienia stanowiska ogniowe. Przesunięcie pododdziałów tyłowych następuje samodzielnie, z takim wyliczeniem, aby niedopuścić do oderwania się od stanowisk ogniowych baterii i nie utrudniać wykonywania manewru przez drugi rzut dywizji. Pułk rplot do przesunięcia pododdziałów tyłowych wykorzystuje drogi manewru wojsk.

3.3. Zabezpieczenie materiałowe.

Do podstawowych rodzajów środków materiałowych pułku rplot należy zaliczyć rakiety przeciwlotnicze i amunicję przeciwlotniczą oraz mps i żywność.

Zużycie środków materiałowych, a szczególnie rakiet i amunicji przeciwlotniczej będzie bardzo nierównomierne. W działaniach bojowych z użyciem broni jądrowej dobowe zużycie amunicji może wynieść 0,5-0,7 jo oraz rakiet przeciwlotniczych 0,4-0,9 jo. W działaniach bojowych bez użycia broni jądrowej zużycie amunicji i rakiet przeciwlotniczych może zwiększyć się do dwóch razy.

W pułku rakiet przeciwlotniczych wystąpi również zwiększone zużycie mps, głównie oleju napędowego ze względu na konieczność dokonania manewru środkami ogniowymi OPL oraz ciągłej pracy stacji rozpoznania radiolokacyjnego oraz innego sprzętu plot.x/

---

x/ Wyrzutnia rakiet plot posiada zbiorniki o pojemności 320 l co zabezpiecza pracę turbiny przez okres ok. 3,2, godzin, a przy równoczesnej pracy silnika marszowego i turbiny - przez okres 2,5 godziny.

Pułk rakiet przeciwlotniczych może w ciągu doby walki zużyć 0,3-0,4 jn benzyny samochodowej i 0,7-1,0 jn oleju napędowego.

/Zaopatrywanie pułku w rakiety przeciwlotnicze odbywa się w systemie zaopatrywania organizowanym przez dowództwo wojsk OPL armii, przy wykorzystaniu baterii technicznej pułku.

Środki materiałowe dla pułku /z wyj. rakiet przeciwlotniczych/ pobierane są w zasadzie siłami i środkami kompanii zaopatrzenia pułku ze składów dywizyjnych. Sprzyja temu niewielka odległość rejonów rozmieszczenia tyłów pułku i tyłów dywizji.
Dowóz zaopatrzenia do pododdziałów pułku dokonywany jest z zasady transportem pułkowym, niekiedy także transportem zaopatrywanych pododdziałów. Dowóz MPS i amunicji plot do pododdziałów będzie realizowany z częstotliwością do 2 razy na dobę, pozostałych środków materiałowych 1 raz na dobę niekiedy nawet 1 raz na 2 doby.

Wyżywienie żołnierzy organizuje się przy wykorzystaniu rdz W, WS lub S. Gorące posiłki z racji dziennej W lub WS przygotowywane są w kuchniach polowych kompanii zaopatrzenia. Wydawanie gorących posiłków z kuchni polowych odbywa się w bateryjnych punktach żywienia.

3.4. Zabezpieczenie medyczne.

Pułk rakiet przeciwlotniczych osłania najważniejsze elementy ugrupowania bojowego dywizji, będące obiektem uderzeń nieprzyjaciela bronią jądrową, lotnictwa i ognia artylerii. Ze względu na duże zagrożenie, pułk może ponieść znaczne straty sanitarne - w wysokości dolnej granicy strat sanitarnych prognozowanych dla pułków I rzutu dywizji[x/].

Ewakuacja rannych z pododdziałów pułku prowadzona jest transportem sanitarnym kompanii medycznej pułku do pułkowego punktu medycznego. Dalsza ewakuacja rannych z PPM odbywa się z zasady transportem sanitarnym batalionu medycznego /rozw. mbw/ do DPM. W przypadku małych strat sanitarnych, ewakuację rannych może prowadzić transport sanitarny kompanii medycznej pułku w ogniwie PPM-DPM /lub wyznaczony szpital/.

---

x/ patrz straty sanitarne w pułku artylerii.

4. ZABEZPIECZENIE TYŁOWE ODDZIAŁÓW ŁĄCZNOŚCI DYWIZJI

4.1. Ogólna charakterystyka organizacyjno-funkcjonalna.

Do realizacji zadań łączności w systemie łączności dywizji wykorzystuje się siły i środki:

- batalionu łączności dywizji;
- baterii dowodzenia szefa artylerii dywizji i
- kompanii dowodzenia szefa OPL dywizji.

Batalion łączności dywizji - przeznaczony jest do organizacji i eksploatacji węzłów łączności stanowisk dowodzenia dywizji /SD, WSD, TSD/ oraz zapewnienia łączności dowódcy, szefowi sztabu, kwatermistrzowi i zastępcy ds. technicznych dywizji z ich odpowiednikami wyższego szczebla oraz podległych oddziałów i pododdziałów.

Do realizacji tych zadań batalion posiada:

- stację łączności specjalnej;
- kompanię radiową;
- kompanię telegraficzno-telefoniczną;
- pluton łączności TSD;
- wojskową stację pocztową;
- pododdziały tyłowe.

Batalion łączności /bez plutonu łączności TSD/, bateria dowodzenia szefa artylerii i kompanii dowodzenia szefa OPL rozwijają węzeł łączności SD dywizji oraz wydzieloną część sił i środków WSD dywizji. Pluton łączności TSD z batalionu łączności rozwija węzeł łączności TSD dywizji.

Bateria dowodzenia szefa artylerii dywizji przeznaczona jest do zapewnienia szefowi artylerii dywizji łączności z dowódcą i sztabem WRiA armii, szefami artylerii pułków /pz/, dowódcami i sztabami podległych oddziałów i pododdziałów artylerii, środkami powietrznego rozpoznania artyleryjskiego oraz łączności radioliniowej z dywizjonem rakiet taktycznych.

Kompania dowodzenia szefa OPL dywizji przeznaczona jest do zapewnienia szefowi OPL dywizji łączności z dowódcą OPL armii z szefami OPL pułków oraz podległymi oddziałami łączność radiową OPL dywizji.

Węzły łączności dywizji w działaniach bojowych rozmieszcza się w następującej odległości od linii styczności z nieprzyjacielem:

- w natarciu: SD - 4 - 6 km;
  WSD - 1 - 3 km;
  TSD - do 20 km;

- w obronie : SD - 8 - 10 km;
WSD - 3-5 km od SD

W działaniach bojowych węzły łączności należy przesuwać w nowe rejony, tak, aby zapewnić ciągłość dowodzenia wojskami. Średnia częstotliwość przesunięć węzłów łączności dywizji w natarciu w ciągu doby wynosi:

SD - 2 - 3 razy;
WSD /wg potrzeb - średnio 3 - 5 razy/;
TSD - 2 razy.

Węzeł łączności SD dywizji przesuwa się w dwóch rzutach, natomiast pozostałych stanowisk dowodzenia w jednym rzucie.

4.2. Organizacja tyłów.

Organizacja tyłów batalionu łączności wynika ze specyfiki realizowanych zadań. Pododdziały tyłowe rozwijają się do pracy wewnątrz rejonu rozmieszczenia batalionu. Rejon rozmieszczenia tyłów wyznacza dowódca batalionu, uwzględniając konieczność zapewnienia tyłom funkcjonalność i sprawność działania. Przemieszczenie tyłów odbywa się jednocześnie z przesunięciem zasadniczych sił batalionu łączności po dywizyjnych drogach dowozu i ewakuacji.

Obrona i ochrona tyłów organizowana jest według zasad ogólnych, w ramach obrony i ochrony stanowiska dowodzenia dywizji.

4.3. Zabezpieczenie materiałowe.

Batalion łączności jest oddziałem gospodarczym, który w toku działań bojowych zabezpiecza funkcjonowanie stanowiska dowodzenia dywizji oraz zaopatruje niektóre pododdziały takie jak: kompanię ochrony i regulacji ruchu, kompanię chemiczną, baterię dowodzenia szefa artylerii a także może zaopatrywać niewielkie siły rodzajów wojsk.

Kompania dowodzenia szefa OPL z zasady jest przydzielona na zaopatrzenie do prplot. Jednak gdy prplot działa w - znacznej odległości od SD dywizji, k dow. szefa OPL może być zaopatrywana przez batalion łączności.

Uwzględniając stan zaopatrywania własnych i przydzielonych pododdziałów - batalion łączności zużywa stosunkowo duże ilości żywności oraz materiałów pędnych i smarów. Zwiększone zużycie MPS wynika

nie tylko z eksploatacji pojazdów mechanicznych, ale również ze względu na ciągłą pracę agregatów zasilających środki łączności.

Zużywane w czasie działań bojowych środki materiałowe w pododdziałach własnych i przydzielonych uzupełnia się z zapasów materiałowych utrzymywanych w tyłach batalionu.

Pluton łączności TSD dywizji, po wydzieleniu do tyłów dywizji, jest zaopatrywany przez batalion zaopatrzenia dywizji.

Dowóz środków materiałowych do pododdziałów odbywa się z zasady transportem plutonu zaopatrzenia - średnio 1 raz na dobę.

Środki materiałowe dla zaspokajania potrzeb przydzielonych na zaopatrywanie pododdziałów, pobierają one własnym transportem z plutonu zaopatrzenia batalionu łączności.

Dowóz środków materiałowych do tyłów batalionu odbywa się z zasady następująco: żywność i MPS dowożona jest transportem dywizji, zaś pozostałe środki materiałowe odbierane są własnym transportem z tyłów dywizji.

Dywizyjne zapasy sprzętu i materiałów łączności, utrzymywane w batalionie łączności stanowią źródło zaopatrzenia w tym zakresie dla oddziałów dywizji.

4.4. Zabezpieczenie medyczne.

Batalion łączności jest opłacalnym celem uderzeń nieprzyjaciela, dążącego do dezorganizacji systemu dowodzenia dywizją. Nieprzyjaciel dysponuje systemami rozpoznawczo-uderzeniowymi, bronią precyzyjnego rażenia, które zdolne są w krótkim czasie wykrywać źródła promieniowania elektromagnetycznego i naprowadzić nań środki rażenia. Uwzględniając wzrost zagrożenia, należy liczyć się ze zwiększeniem wielkości strat sanitarnych stanu osobowego stanowisk dowodzenia dywizji oraz pododdziałów /odwódów/ rozmieszczonych w jego pobliżu. Udzielanie pomocy medycznej rannym i chorym ww. sił należy do podstawowych obowiązków plutonu medycznego batalionu łączności. W przypadku powstania większych strat sanitarnych, szef służby zdrowia dywizji powinien skierować dodatkowe siły i środki służby zdrowia na stanowisko dowodzenia dywizji w celu udzielenia im pomocy medycznej i wyewakuowania do DPM.

5. ZABEZPIECZENIE TYŁOWE BATALIONU SAPERÓW

5.1. Ogólna charakterystyka organizacyjno-funkcjonalna.

Batalion saperów przeznaczony jest do realizacji zadań zabezpieczenia inżynieryjnego dywizji w celu stworzenia warunków do terminowego i skrytego przemieszczania oddziałów dywizji, ich rozwinięcia, manewru i pomyślnego wykonania zadań bojowych, zwiększenia skuteczności obrony przed wszystkimi środkami rażenia nieprzyjaciela oraz zadania mu strat i utrudnienia prowadzenia działań.

Batalion w działaniach bojowych wykorzustuje się z zasady pododdziałami następującó:

a/ pluton dowodzenia - zapewnia łączność dowódcy i sztabu bsap oraz organizuje inżynieryjne elementy rozpoznawcze;

b/ kompania saperów - może być użyta całością sił lub też plutonami do:
- torowania przejść w zaporach inżynieryjnych;
- minowania manewrowego;
- budowy zapór minowych, przygotowania niszczeń;
- rozbudowy inżynieryjnej opanowanej rubieży;
- innych zadań;

c/ kompania inżynieryjno-drogowa - tworzy oddział zabezpieczenia ruchu, który przygotowuje i utrzymuje zwykle drogę dojazdową i inne nakazane odcinki dróg;

d/ kompania pontonowa - urządza i utrzymuje 2-3 przepawy promowe lub przeprawę mostową;

e/ kompania desantowo-przeprawowa - urządza i utrzymuje 2-3 przeprawy desantowe PTS i 1-2 przeprawy promowe GSP podczas forsowania przeszkód wodnych;

f/ kompania techniczna:
- pluton technicznego zabezpieczenia przepraw - zabezpiecza pokonanie przeszkód wodnych przez czołgi pod wodą;
- pluton techniczny - uczestniczy w pracach mostowych, drogowych i fortyfikacyjnych;
- drużyna wydobywania i oczyszczania wody urządza dywizyjny punkt wydobywania i oczyszczania wody.

5.2. Organizacja tyłów.

Tyły batalionów saperów rozmieszczają się w jednym rejonie, zwykle w pobliżu stanowiska dowodzenia batalionu.

W czasie działań bojowych tyły przesuwają się wraz ze stanowiskiem dowodzenia i rozmieszczają się na kierunku działania sił głównych batalionu.

W czasie przesunięcia , tyły korzystają z dróg dowozu i ewakuacji dywizji oraz pułków I rzutu dywizji.

Obrona i ochrona tyłów batalionów organizowana jest na tych samych zasadach jak w innych jednostkach dywizyjnych.

5.3. Zabezpieczenie materiałowe.

Podstawowymi rodzajami zaopatrzenia batalionu saperów, poza MPS i żywnością są materiały inżynieryjne , szczególnie miny i materiały wybuchowe. Szczególnie duże zapotrzebowanie na miny i materiały wybuchowe występuje w czasie organizowania i prowadzenia przez dywizję działań obronnych. W czasie organizacji obrony należy gromadzić w rejonach, które przewiduje się wzmocnić zaporami inżynieryjnymi - zapasy doraźne min i materiałów wybuchowych, odpowiednio do potrzeb wynikających z charakteru rozbudowywanego rejonu obrony. Największe zużycie MPS w działaniach bojowych wystąpi w kompanii saperów oraz w kompanii inżynieryjno-drogowej, ze względu na szeroki zakres zadań specjalistycznych tych pododdziałów.

Znaczne zużycie MPS może wystąpić też okresowo w kompaniach : pontonowej, desantowo-przeprawowej i technicznej - gdyż urządzanie przepraw przez przeszkody wodne będzie występować bardzo często.

Batalion saperów środki materiałowe w zasadzie pobiera własnym transportem ze składów dywizyjnych i dowozi je do podległych pododdziałów. Niekiedy, szczególnie jeżeli potrzeby materiałowe przekraczają możliwości transportowe plutonu zaopatrzenia oraz w sytuacji gdy zachodzi konieczność dostarczenia niektórych środków materiałowych /min, materiałów wybuchowych, ładunków wydłużonych/ w krótkim czasie, wówczas ich dowóz może być realizowany transportem dywizyjnym[x/].

---

x/ Dowóz transportem dywizji odbywa się na podstawie zapotrzebowania szefa saperów dywizji, złożonego do zastępcy dowódcy- kwatermistrza dywizji.

W batalionie saperów wyłania się problem zabezpieczenia materiałowego samodzielnych grup działających w oderwaniu od sił głównych. Dotyczy to głównie kompanii saperów z której plutony saperów mogą być wydzielone do pułków I rzutu dywizji, pluton minowania i niszczeń będzie działał jako Ozap dywizji, a także pluton dowodzenia, z którego wydziela się elementy rozpoznania inżynieryjnego, szczególnie chodzi tu o: IPR, SIPR, IOPR, IPPR.

Pododdziały /grupy/ batalionu działające w oderwaniu od sił głównych w okresie przygotowania działań uzupełnia się do pełnych zapasów ruchomych oraz dodatkowo można przydzielić im zapasy doraźne, głównie MPS i żywności. Drobne pododdziały /grupy/ w sile do plutonu mogą być okresowo przydzielone na zaopatrywanie do tych jednostek na korzyść których działają, przede wszystkim w zakresie żywienia.

5.4. Zabezpieczenie medyczne.

Batalion saperów, ze względu na zakres zadań specjalistycznych potencjalnie niebezpiecznych oraz działanie większości pododdziałów we współdziałaniu lub na zasadzie przydziału do pułków I rzutu dywizji - będzie ponosił straty sanitarne w dalszych granicach strat sanitarnych, prognozowanych dla pułków I rzutu dywizji x/.

Największe straty sanitarne wystąpią prawdopodobnie w kompanii saperów, ze względu na charakter realizowanych zadań.

Szczególnie duże straty sanitarne może ponieść batalion saperów podczas zabezpieczenia inżynieryjnego forsowania szerokich przeszkód wodnych.

Ewakuacja rannych i chorych z pododdziałów prowadzona jest transportem sanitarnym plutonu medycznego do batalionowego punktu medycznego, rozwijanego do pracy na kierunku działania większości sił batalionu i zwykle w pobliżu stanowiska dowodzenia. Ewakuacja rannych z bpm odbywa się, w zależności od sytuacji i wielkości poniesionych strat transportem sanitarnym batalionu lub też transportem sanitarnym dywizji do DPM.

Ranni i chorzy z pododdziałów bsap, działających w znacznym oddaleniu od własnego punktu medycznego będą ewakuowani do punktów medycznych jednostek, na korzyść których działają.

---

x/ patrz straty sanitarne oddziałów artylerii dywizji.

6. ZABEZPIECZENIE TYŁOWE BATALIONU ROZPOZNAWCZEGO

6.1. Ogólna charakterystyka organizacyjno-funkcjonalna.

Batalion rozpoznawczy dywizji przeznaczony jest do prowadzenia rozpoznania taktycznego.

Cel, zadania i obiekty rozpoznania taktycznego dla batalionu ~~wynikają~~ wynikają każdorazowo z aktualnej sytuacji bojowej, zakresu i treści zadania bojowego dywizji, stopnia znajomości nieprzyjaciela przypuszczalnego zamiaru jego działań oraz stanu i możliwości posiadanych sił i środków rozpoznania, chatakteru terenu w rejonie działań bojowych i warunków meteorologicznych.

Celem rozpoznania jest bezbłędne określenie składu, rozmieszczenia i możliwości nieprzyjaciela, jego słabych i silnych stron oraz ustalenie prawdopodonego zamiaru działań bojowych. Z sił i środków batalionu rozpoznawczego organizowane są następujące elementy rozpoznawcze:

a/ z kompanii rozpoznawczej na BWP i kompanii rozpoznawczej na BRDM-2:
- 2-4 posterunki obserwacyjne /PO/ i ruchome posterunki obserwacyjne /RPO/;
- 3-5 samodzielnych patroli rozpoznawczych /SPR/ lub oddział rozpoznawczy /OR/;
- 1-2 samodzielne patrole rozpoznawcze /SPR/;
- 1-2 grupy wypadowe lub wykonania zasadzki;

b/ z kompanii specjalnej:
- 5 grup rozpoznawczych /GR/ i centrum nadawczo-odbiorcze;

c/ z kompanii rozpoznania radioelektronicznego:
- 3 posterunki namierzania radiowego UKF;
- 3 posterunki rozpoznania stacji radiolokacyjnych;
- radiowe centrum odbiorcze;

d/ z plutonu technicznego rozpoznania pola walki:
- 3 radiolokacyjne posterunki obserwacji pola walki działające samodzielnie lub w składzie innego elementu rozpoznawczego /SPR, OR/.

Na najważniejsze kierunki prowadzenia rozpoznania wysyłany jest oddział rozpoznawczy w sile kompanii rozpoznawczej, który może działać na odległości do 80 km lub samodzielne patrole rozpoznawcze, w sile plutonu, które mogą działać na odległości do 30 km od czoto-

wych pododdziałów /lub ubezpieczeń wojsk własnych/.
Do wykonania zadań specjalnych na terenie nieprzyjaciela wykorzystywane są też grupy rozpoznawcze przerzucane na odległości 10-100 km od rubieży styczności wojsk x/, które mogą działać na tyłach nieprzyjaciela przez okres 1-3 dni.

6.2. Organizacja tyłów.

Pododdziały tyłowe batalionu rozpoznawczego rozmieszczają się wewnątrz rejonu rozmieszczenia batalionu, w miejscu wskazanym przez dowódcę batalionu. Położenie centralne tyłów batalionu w stosunku do pododdziałów ułatwia zaopatrywanie i obsługę. Tyły batalionu przesuwają się do nowego rejonu rozmieszczenia w ugrupowaniu marszowym batalionu za siłami głównymi oddziału.

6.3. Zabezpieczenie materiałowe.

Specyfika zaopatrywania pododdziałów batalionu rozpoznawczego polega na ich usamodzielnieniu pod względem materiałowym na cały okres wykonywanego zadania w oderwaniu od sił głównych oraz własnych wojsk /działanie na terenie nieprzyjaciela/.

W zależności od charakteru i czasu wykonywanego zadania - pododdziały /grupy/ uzupełnia się do wysokości pełnych zapasów ruchomych oraz dodatkowo przydziela się limy zapasy doraźne niezbędnych środków materiałowych.

Mogą to być różne rodzaje środków materiałowych, do których można zaliczyć: MPS przy głębokich odcinkach rozpoznania oraz amunicja i żywność podczas dłuższego działania na terenie przeciwnika. W batalionie rozpoznawczym ze względu na stosunkowo szybkie niszczenie umundurowania i oporządzenia, w tyłach batalionu należy utrzymywać, w odpowiednich ilościach zapasy umundurowania, bielizny i oporządzenia. Szczególną uwagę należy zwrócić na zaopatrywanie żołnierzy batalionu rozpoznania w odzież ochronną oraz wyposażenie specjalne.

Dowóz środków materiałowych do tyłów batalionu i pododdziałów realizowany jest w zasadzie transportem batalionu. W warunkach zaangażowania całości transportu batalionu do dowozu środków materiałowych w ogniwie batalion - pododdziały, zajdzie konieczność realizacji dowozu przy wykorzystaniu transportu batalionu zaopatrzenia.

---

x/ głębokość działania GR zależy od położenia obiektu działań.

6.4. Zabezpieczenie medyczne.

Specyfika zabezpieczenia medycznego batalionu wynika z zadań wykonywanych przez batalion. Szczegplnie trudnym problemem dla pododdziałów wykonujących zadania na terenie nieprzyjaciela /OR, SPR, GR/ będzie ewakuacji i pomoc medyczna rannym i chorym. Elementy rozpoznawcze działające na terenie nieprzyjaciela muszą liczyć tylko na siebie i dlatego wymagają wzmocnienia siłami i środkami służby zdrowia batalionu. Pododdziałom prowadzącym rozpoznanie poza rubieżą wojsk należy na okres działań w miarę możliwości przydzielić lekarza i samochód sanitarny.

Do grup rozpoznawczych działających na terenie przeciwnika należy przydzielić sanitariuszy /na każdą GR jeden sanitariusz/, a jeżeli to niemożliwe, należy grupę przeszkolić w udzielaniu pierwszej pomocy medycznej i wyposażyć w niezbędne środki leczniczo-opatrunkowe. Rannych i chorych wykonujących zadania na własnym terenie, lecz w oderwaniu od sił głównych batalionu, ewakuuje się do punktów medycznych najbilższych oddziałów.

Ewakuacja rannych z batalionowego punktu medycznego, rozwijanego siłami plutonu medycznego, prowadzona będzie zwykle do DPM własnym transportem sanitarnym.

BIBLIOGRAFIA

1. Regulamin walki wojsk lądowych. Cz.I. Wyd. MON, Warszawa 1985 r., Sygn. Szkol. 636/85. Nr bibl. Pf 21910.
2. Działanie oddziałów i pododdziałów wojsk inżynieryjnych w zasadniczych rodzajach ~~wojsk~~ walki. Podręcznik. Wyd. MON. Warszawa 1973 r., Sygn. Inż. 351/72. Nr bibl. 016229.
3. Organizacja łączności dywizji. Podręcznik Cz.III. Wyd. ASG, Warszawa 1986 r., Nr bibl. Pf 2109.
4. Organizacja i prowadzenie rozpoznania na szczeblach taktycznych. Podręcznik. Wyd. ASG , Warszawa 1985 r. Nr bibl. 02080.
5. Pułk rakiet przeciwlotniczych KUB/OSA/ w działaniach bojowych. Podręcznik Wyd. ASG, Warszawa 1984 r., Nr bibl. Pf 1848.
6. Tyły taktyczne. Podręcznik. Wyd. ASG, Warszawa 1979 r., Nr bibl. 0844.
7. Wojska rakietowe i artyleria w operacji i walce. Podręcznik, Wyd. ASG, Warszawa 1984 r., Nr bibl. 01781.
8. Zasady organizacji zabezpieczenia medycznego wojsk na szczeblu taktycznym. Podręcznik. Wyd. ASG , Warszawa 1980 r. Nr bibl. 0914.
9. Ppłk P. SZUSZCZYŃSKI. Działanie bsap dywizji /DZ, DPanc/ w walce. Skrypt. Wyd. ASG, Warszawa 1984 r., Sygn. ASG 3788/84. Nr bibl. 01612.
10. Schematy ćwiczebne ogólnowojskowych związków taktycznych. Wyd. Sztab. Gen. WP, Zarząd VI, Warszawa 1986 r., Nr bibl. 022171.
11. Płk K. CUPRYNIAK. Siły i środki rozpoznania pułku, dywizji , armii ogólnowojskowej i frontu. Skrypt. Wyd. ASG, Warszawa 1983, Sygn. ASG 3733/83, Nr bibl. 01514.
12. Płk B.GEMBICKI ippłk A.ŁOJKO. Straty sanitarne w działaniach bojowych. Skrypt. Wyd. ASG, Warszawa 1985 r., Sygn. ASG 3913/85 Nr bibl. Pf 1969.
13. Zabezpieczenie tyłowe rodzajów wojsk oraz oddziałów i związków taktycznych w sziałaniach szczególnych. Skrypt. Wyd. ASG, Warszawa 1981 r. Sygn. ASG 3660/82. Nr bibl. Pf 1237.
14. Płk M. GRODZKI. Zabezpieczenie tyłowe wojsk w działaniach bojowych. Cz.I. Skrypt. Wyd. ASG, Warszawa 1985 r., Sygn. ASG 3919/85 Nr bibl. 01939.

Załącznik Nr 1

URZUTOWANIE ZAPASÓW RUCHOMYCH ŚRODKÓW MATERIAŁOWYCH W ODDZIALE

Rodzaj środków materiałowych	Wyszczególnienie	jk	Zapasy pododdziałów		Zapasy oddziału	Razem w oddziale
			przy sprzęcie /żołnierzu/	w transporcie pododdziałów		
AMUNICJA	Strzelecka	jo	1,0	-	0,3	1,3
	Artyleryjska i moździerzowa	jo	03/05 x/	0,7/05 x/	0,3	1,3
	Rakietowa M-21	jo	-	0,66	0,34	1,0
	PPK	jo	1,0	-	0,5	1,5
	Czołgowa	jo	1,0	-	0,5	1,5
	Plot - zsu - 23 - 4	jo	1,0	-	0,5	1,5
	Pozostała	jo	03/1,0 xx/	0,7/- xx/	0,5	1,5
	Plot poc. rakiet. 2 M	jo	1,0	-	0,5	1,5
	KUB i OSA	jo	1,0	-	0,50	1,50
MPS xxxx/	Benzyna samochodowa	jn	1,3	-	0,3	1,6
	Olej napędowy do pk	jn	1,3	-	0,3	1,6
	Olej napędowy do pq	jn	1,0	-	0,6	1,6
ŻYWNOŚĆ xxxx/	W	rdz	-	1,0	1,0	2,0
	WS	rdz		3,0	-	3,0
	S	rdz	0,33	0,67	1,0	2,0
UMUNDUROWANIE	Zapas wymienno- napraw.	kpl			50-100 xxx/	50-100
MATERIAŁY SANITARNE	Zaopatrzenie boj. /na ilość rannych/	szt.			500	
	Zaopatrzenie bierzące /na % stanu osobowego i łóżek/	dni			na 1 m-c	

1/ Na podstawie podręcznika płk prof. dr hab. Wł. JAKUBISIAKA - System zabezpieczenia tyłowego pułku, dywizji, armii i frontu w działaniach zaczepnych. Wyd. ASG, Warszawa 1986 r., Sygn. ASG 3925/85. Nr bibl. 02027.

2. Uwagi:

x/ licznik - dla artylerii ciągnionej, mianownik - dla artylerii samobieżnej.

xx/ licznik dla ZU-23-2, mianownik dla amunicji kalibru 12,7 i 14,5 mm.

xxx/ zapas wymienno-naprawczy umundurowania w oddziale o stanie: do 500 żołnierzy - 50 kpl.
do 1000 żołnierzy - 100 kpl.

xxxx/ Jednostki wychodząc z garnizonów oprócz zapasów ruchomych podejmują zapasy doraźne na okres przegrupowania w ilości:
- benzyny samochodowej 0,3 jn;
- oleju napędowego 0,2-0,5 jn;
- 2 rdz żywności .

OPRACOWAŁ
st.asystent/KTT
mjr dypl.inż. Tadeusz PARZYCH

SPRAWDZIŁ
KIEROWNIK ZAKŁADU SŁUŻB KWATERMISTRZOWSKICH
płk dr Mieczysław GRODZKI

Wydrukowano w 5 egz.
Egz. nr 1-5 - Bibl. Naukowa DZS
Wykonał: mjr T.Parzych
Druk: E.P. dnia 3.12.87 r.
Nr ks. maszynowej 057.